

A megismert igazság kötelez...

Jakabos Adél vagyok Romániából, pontosabban mondva Erdélyből. Képzettségem szerint egészségügyi asszisztens vagyok.

Ahogy visszatekintettem életem eddig megtett szakaszára, arra jöttem rá, hogy a szerzetesi hivatásom igazából egy „kiváncsisággal” kezdődött. Már kisgyermekként szívesen hallgattam édesapámat, ahogy a Jó Istenről mesélt. Később nem volt elég nekem a Jó Istenről hallani, hanem szerettem volna beszéni Vele. Úgy éreztem az imáim csak monológok. Én hallani akartam az Ő választát.

Felnőttként, amikor már a kórházban dolgoztam, rájöttem, hogy a gyermekkori kíváncsiság a Jó Isten iránt még mindig bennem van és szeretnék még többet tudni Róla. Ezért a munkám mellett, távoktatásban teológiát tanultam. Valamikor hallottam egy mondást, ami mélyen bennem maradt: A megismert igazság kötelez. Amikor befejeztem a képzést, ez a mondat nem hagyott nyugodni. Bár az egészségügyi munkám nem akartam feladni, mégis szerettem volna valamilyen módon továbbadni mindazt, amit tanultam. Ezért bekapcsolódtam a plébániánkon működő ifjúsági pasztorációba.

Rendszerváltás után a jezsuiták Erdélyben is elkezdtek lelkigyakorlatokat kísélni. Egyik ismerősömtől kaptam én is egy meghívót egy egyhetes lelkigyakorlatra. Ott, egy számomra egészen új imamóddal ismerkedhettem meg, tanulgattam a Jó Istenre hallgatni, Őt meghallani. Lassan egyre fontosabb lett számomra minden évben egy lelkigyakorlaton résztvenni, mert ezekből sok erőt merítettem a munkámhoz, a hétköznapi élethez. Idővel a segítőnővérek Csíkszentdomokoson szerzetes- és lelkigyakorlatos házat nyitottak. Ott ismertem meg a nővéreket. Akkor még nem gondoltam arra, hogy esetleg én is szerzetesnő lehetnék. Életemet, a munkám, az ifjúsági csoport és az imacsoport töltötték be. A szívem azonban valami többre vágyott. Fel kellett tegyem magamnak a kérdést: Hogyan szeretnék én élni: családostként vagy szerzetben?

Hosszas keresgélés és fontolgatás után úgy határoztam, **ha** a szerzetesi életet választanám, akkor az csakis a segítőnővérek lesznek. Fontosnak tartottam, hogy ez egy szentignáci lelkiségű rend, ahol egyenlő módon helyet kap a szemlélődő ima és az aktív élet. A nővérekben csodáltam a belső szabadságot és a lendületességet, ami számomra nagyon vonzó volt.

De tényleg szerzetes akarok én lenni? – kérdeztem magamtól.

A segítőnővérek jubileumi ünnepségén több apróbb történetet is hallottam az alapító, Eugenie Smet, szerzetesi nevén A Gondviselésről nevezett Mária életéből. Ő szeretett volna a Gondviselés gondviselése lenni. Ez a gondolat nagyon megmaradt bennem és úgy éreztem, mintha egy mottója lehetne az életemnek.

Isten iránti vágyam pedig csak mind erősebb lett, olyannyira, hogy már nem tudtam figyelmen kívül hagyni. Muszály volt komolyan vegyem. Érzéseimet, gondolataimat két segítőnővérrel osztottam meg. Ők segítettek abban, hogy dönteni tudjak. Amit különösen is értékelttem bennük, hogy soha sem próbáltak a döntésemben befolyásolni, mindig teljesen meghagytak a szabadságomban. Bár tudták, hogy a rend iránt érdeklődöm, soha nem szépítették a valóságot és mindig őszinték voltak hozzám. „A tisztítóútzben szenvedő lelkeket segítő nővérek”- megnevezéssel nem tudtam mit kezdeni, de az egyes nővérek életpéldája meggyőző erővel bírt.

A noviciátus alatt rájöttem, hogy a karizmánk, ami valamikor olyan érthetetlennek tűnt, igazából emberi létünk központi kérdéseit érinti. Nagyon hálás vagyok, hogy a Jó Isten az életemet ide vezette.